

Nagy Gábor

PÓKHÁLÓ-VERS

A fenyő tenyerén nyújtotta tűjét,
apró lábaival ragadta meg
s befűzte fonalát, a zöld erű kék
megcsillant hátán, gömbölyű smaragd:

mintha az ég zuhant volna a napba,
amikor Tejút-hágcsóján a pók
lesietett, s pár villám-mozdulatba
foglalva könnyed világnézetét,

a puszta térbe varázsolta a
tökéletes harmóniát. Középen
ült, lebegő buddha, régóta már,
mikor egy légcsavar forgószelében

megrebbentek hálója szálai.
Másodsorra tudta csak elrabolni
a méreg sárgájával csíkozott
kampós lábú szitakötő. A holdnyi

mécs lángjában felfénylett még a gyanta-
csepp a szálakon és, mint a kihűlt
emlékezet karácsonyi kacatja,
az otffeledt kör üres közepe.

VERSFORDÍTÁS-PÁLYÁZAT

William Wordsworth

CSALOGÁNY

Ó, Csalogány! Te Lény, kinek
Jól tudom, lángol a szived –
Hangjegyenként átjár ez a
Viharos, vad harmónia!